

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
lísti po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Naročnina
naj se pošlji
upravnístvu.
Rokopísi pa
urednístvu
„Teža“
v Ljubljani.
Inseratí
se računajo
po dogo-
voru.

Slamnatí vdovci.

A: Strašno me skrbi, kaj je z mojo ženo. En mesec je šele v kopelji, pa je porabila že ves denar, kar sem ji ga dal s seboj in sedaj mi skoro vsak drugi dan piše po denar!

B: „Mene pa še bolj skrbi, kaj je z mojo ženo, ki je že dva meseca v kopelji, pa mi ni še niti enkrat pisala po denar.“

Dober izgovor.

O n a: „Pred poroko si mi obljubil, da mi boš izpolnil tudi najmanjšo željo in zdaj mi ne izpolniš prav nobene.“

O n: „Vidiš, to zaradi tega, ker izmed mnogih tvojih želja ne morem uganiti, katera je tvoja najmanjša želja.“

NJE ČASTNA BESEDA.

Boris Mazački, eden izmed najtalentiranejših in najlehkoživejših mladih slikarjev, iskal je baš zopet nov model. Ne vem sicer več, ali ga je rabil za mitologično Venero v lahkem klasičnem kostumu, ali za moderno lepotico v moderni zgoraj prekratki a spodaj predolgi plesni toaleti. Potreboval ga je pač za študiranje aktov.

Navadni modeli po poklicu njegovim visokim zahtevam niso zadoščali; hotel je nekaj posebnega, nenavadnega. Mazački je bil zelo izbirčen. Tembolj se je razveselil, ko je nekega večera zagledal v mestnem parku krasnostaso plavolasko, vodečo ob roki kakih šest let staro dete. Plavolaska je imela kakih dvajset let in je bila, kakor vstvarjena za njegove potrebe.

Toda kako se jej približati? Tu je bilo treba nagle odločitve. Poizvedovati je začel takoj, kdo in kaj je njegova lepotica ter naposled izvedel, da je Lizika L. siromašna sirota ter služi za vzgojiteljico pri komercialnem svetniku Bernsteinu in da nima z moškimi nobenega znanja.

Boris Mazački se jej je toraj nekega večera približal, pozdravil jo kar najponižnejše ter ji zašepetal na uho: „Dovolite mi, dražestna gospodična, da vam kar odkritosrčno povem, da vas neizrekljivo ljubim.“

Lizika ga je s svojimi sanjavimi očmi začudeno pogledala ter mu lahno smehljaje se mirno odgovorila: „To ni nič novega; mislite na kako drugo, pa boste name pozabili.“

Boris pa s tem odgovorom ni bil zadovoljen in se ni dal tako zlahka odpraviti. Pred vsem jej je obstal, da jo je sprva mislil rabiti samo za idealni model, ko jo je pa natančneje spoznal, zaljubil se je vanjo do ušes. Tudi Lizika mu je na to obstala, da ji je vseč, ker ima posebno nagnjenje do umetnikov. Pred tremi leti je postal neki gledališki igralec nje prvi prijatelj, kasneje pa je začela simpatizirati z upodabljajočo umetnostjo in je šla k nekemu samskemu kiparju za gospodinjo ter ostala pri njem tako dolgo, dokler se ni preselil v Pariz. Nato se je seznanila z nekim virtuoziem na violini ter živela z njim tako dolgo v najlepši harmoniji, dokler ta ni pred upniki pobegnil v Ameriko. Zdaj se je posvetila meščanskemu poklicu ter služi za vzgojiteljico.

Mazački se je naglo odločil. Lizika mora zapustiti sedanjo svojo službo ter se preseliti k njemu, da jo bo imel za model svojemu umotvoru obenem pa tudi za prijateljico.

„Ali se bo pa dalo to oboje združiti?“ vprašala je Lizika boječe.

„Umetnost in ljubezen ste si sestri,“ menil je Mazački.

* * *

In dalo se je res prav dobro združiti.

* * *

Eno leto je Lizika služila umetniku zvesto, marljivo in tudi še precej npravno kot model za Venero. — Mazački se je vseeno odločil za Venero, kajti damo v plesni toaleti se ni upal slikati, ker bi bila slika vendarle prepohujšljiva. — Ko je sliko izgotovil, poslal jo je na razstavo — ne v Ljubljano temveč v — Monakovo. Slika je kmalo našla svojega občudovalca in model tudi. Neki bogat tovarnar kupil je sliko za dvanajst tisoč mark — dokaz, da se ni prodala v Ljubljani — obenem pa je tudi modelu ponudil dvanajst tisoč mark letnih prispevkov, ako pride Lizika k njemu voditi mu gospodinjstvo.

Umetnik Mazački in model Lizika sta bila s tem zadovoljna in slika in Lizika sta romala v Berchtesgaden.

* * *

Dve leti kasneje. Boris Mazački je pohajkoval nekega dne meseca majnika po Monakovem. Naenkrat zapazi pred izložbo neke modne trgovine krasno damo.

„Lizika!“

„Boris!“

Iskreli pozdravi. Lizika mu je začela pripovedovati, da še vedno tovarnarju v Berchtesgadnu vodi gospodinjstvo in da se mu je že toliko omilila, da ji je ponudil poleg srca tudi svojo roko z vsem, kar se v njej nahaja in to je bilo kake dva milijona mark. Razodeti pa mu je morala poprej svojo preteklost.

„Ali si mu tudi o najinem razmerju kaj povedala?“

„Seveda — dala sem mu č a s t n o b e s e d o, da mu bom vse po pravici povedala. Povedala sem mu torej, da sem ti bila poldrugo leto prijateljica in model . . .“

„Lizika, saj nisi bila tako dolgo pri meni! Bila si komaj petnajst mesecev.

„Za božjo voljo, ali res? Nalagala sem ga torej pod častno besedo! To je grozno!“ prestrašila se je Lizika.

„Eh to ni nič! Povej mu pač, da si se za tri mesece zmotila in da si bila samo petnajst mesecev pri meni.“

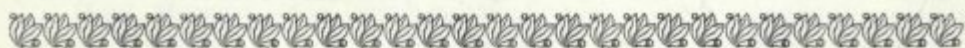

„Ne, to ne gre! Potem mi ničesar ne bo verjel. — Toda jo že imam!“
vskliknila je Lizika vzradoščena. „Ti živiš sedaj Monakovem, kaj ne?“

„Da, Lizika!“

„Glej, moj stari ostane do sredi avgusta v Italiji, kamor je šel po opravkih. Najina naloga je toraj, da še ostale tri mesece, za katere sem se mu zlagala, skupaj preživiva. Na noben način bi se ne hotela svojemu dobrotniku zlagati in to celo pod častno besedo.“

Lizika in Boris sta toraj še tri mesece v lepi slogi skupaj preživela in tako rešila častno besedo. Ko sta se ločila, stisnila je Lizika Borisu roko ter se mu iskreno zahvalila: „Samo tebi, ljubi prijatelj se imam zahvaliti, da bom kot p o š t e n a nevesta, ki ne krši častne besede, stopila v zakon“.

Pri sodnji.

Sodnik; „Vi ste toraj zapustili desettisoč kron v Ljubljani dolgov ter ste pobegnili.“

Toženec: „To ni res, gospod sodnik. Dolgove sem vzel s seboj in jih imam še sedaj.“

Izdajalec.

Zdenko Babič se je ženil pri Dorici Bobkovi. Ko jo je prvič obiskal na njenem domu, zakasnil se je precej in odhajal šele okoli desete ure od nje. Po stopnicah mu je svetica Dorica in z njo je šel tudi nje desetletni bratec Fric. Ko je Babič odprl hišna vrata ter se hotel posloviti od svoje izvoljenke, vskliknil je mali Fric za njim: „Kaj res že odhajate? Dosedaj je pa Dorico še vsak njeni ženin peljal pred odhodom v vrtno lopo.“

Izgovor.

„Škandal! Sinoči sem te videla ljubkovati s poročnikom pešpolka štev. 17, s temnorudečimi našivki; tvoj ljubček je pa vendar pri Belgijcih z rumenimi našivki!“

„Ali res? Lej, lej, kako sem se zmotila. To je pa res neprijetno, ko pri luči ne razločujem barv.“

Nepopustljiv.

Gospodična (snubcu): „Oprostite gospod, toda jaz bom uslišala samo kakega visokega uradnika ali pa zelo premožnega snubca.“

Snubec: „Prosim, prosim; se bom pa potem zopet oglasil, ko ga dobite.“

Tolažba.

„Pa zdrav ostani, ljubi moj. Ti bom že pisala, kadar bom kaj — potrebovala.“

Lopovski humor.

Tat: „Kaj, v celico številka 13 me bode te vtaknili — in jaz sem tako vražjeveren?“

Slabi časi.

Policaj (ponoči): „Pol ure že pohajkujete brez spremstva ob tako pozni uri po mestu!“

Ponočnakinja: „So pač slabi časi!“

KOBILICA.

Minka, šestnajstletna hčerka vdove računskega svetnika Desetnika, je bilo zelo mikavno dekletce.

Vesela, poskočna, ljubka, kakor je bila, provzročila je marsikateremu gimnazijcu težke sanje.

Minka je celo že začela pogledovati za mladeniči in zlasti brhki častniki so jo zanimali.

Najlepši kras so ji bili njeni zlati lasje. Kadar jih je razpustila po ramenih, segali so ji do podkolen in se lesketali v solncu, kakor čisto zlato. Marsikatera mladenka jo je zaradi njenih las zavidala.

Razumljivo je samoobsebi, da je ljubko dekletce imelo tudi že dokaj občudovalcev in česticev. Seveda približati se ji ni bilo, razven njenih bratrancev, nikomur mogoče, ker materino oko jo je čuvalo kot najdragocenejši biser. Minka pa je imela troje bratrancev in sicer osemnajstletnega petošolca Božidara, šestnajstletnega kadeta Alberta in ravnotoliko starega trgovskega praktikanta Jurija.

Nekega večera, ko se je že mračilo, presenetila je skrbna mamica zaljubljenega bratranca Alberta v sobici, ko se je baš igral z zlatimi kitami srčkane Minke.

Mamica je seveda silno vzrojila ter pokazala drznemu nečaku vrata. Minka pa je jokala in ihtela, da bi se je kamen usmilil.

„Kaj pa je vendar počel s teboj?“ razsajala je razsrjena vdova.

„Oh, nič! Samo moje lase je ogledoval in mi gladil kiti,“ izgovarjala se je solzna Minka.

„Kiti ti je torej gladil, nesramnež. To je nedopustno.“

„Torej ne bi smel gladiti mi kiti?“ vprašala je Minka naivno.

„Gotovo ne! To ni nobenemu moškemu dovoljeno.“

Minka je bila ubogljiva in zato je mamiči obljubila, da ne bo nobenemu moškemu več dovolila, da bi ji gladil lase.

Nekoliko dni kasneje se je ta dogodek popolnoma pozabil in Minka se je zopet zabavala s svojim bratrancem.

Ko je nastopila topla pomlad in so ljudje hiteli iz mestnega zidovja ven v prosto naravo, dovolila je skrbna mamica svoji hčerki, da jo je spremljal bratranec kadet na izprehod.

Vesela dvojica hitela je ven na zeleno trato, skakala za metulji, ki so posedali po sladkih poljskih cvetlicah ter lovila poskočne kobilice, katerih je kar mrgolelo pod nogami, naposled pa je utrujena sedla v mehko travo.

Kadar mlada kri sedi lepega pomladanskega dne v prosti naravi, da-leč od vsakdanjega mestnega hrupa, gotovo ne razmotriva matematičnih in narodnogospodarskih problemov.

Naša mlada dvojica razgovarjala se je o vseh mogočih in nemogočih rečeh in Minka se je prav srčno smejala pripovedkam svojega bratranca, ki jih ji je pripovedoval iz svojega kadetskega življenja. Minka pa mu je pripovedovala vesele dogodke iz šole, o prvem plesu, o novem krilu, ki ji ga je podarila tetka in druge take velezanimive stvari.

Večkrat pa sta tudi oba utihnili ter si gledaje v oči prisluškovala petju veselih ptičkov, ki so poskakovali po vejah nad njima.

Naenkrat je poskočila Minka prestrašena kvišku ter zakričala.

„Kaj pa se ti je vendar zgodilo?“ vprašal jo je skrbni spremljevalec.

„Mislim, da mi je skočila kobilica pod krila“.

„Oho!“ vskliknil je kadet. „To bo pa treba poiskati.“

„Ne, Albert, ti je ne smeš iskati.“

„Moram jo najti,“ zatrjeval je bratranec svojeglavno. „Morda ti je skočila v čreveljček?“ vprašal jo je ter jo prijel za ljubko nožico in ji začel brkljati po čreveljčku, toda našel ni ničesar.

„Naposled to ni bila kobilica, ampak se ti je le dozdevalo tako,“ dvomil je Albert.

„Bila je kobilica, to vem za gotovo,“ trdila je Minka.

Albert je toraj preiskoval dalje in temeljiteje, Minka pa se je posmehovala njegovi nespretnosti dokler je ni minilo potrpljenje. Naposled pa, ko se je uverila, da Albert ne bo našel kobilice, predlagala je, da gresta domov.

Bratranec, dasi nerad, pritrdil je predlogu in vrnila sta se oba precej razburjena proti mestu.

Ko je prišla Minka domov, izpraševala jo je skrbna mamica, kje sta bila tako dolgo.

„Na trati,“ odgovorila je Minka veselo. „Tu je bilo tako prijetno. Neka kobilica mi je skočila pod krila in Albert jo je iskal in iskal, toda našel je ni in je ni.“

„Kako, kaj,“ vzkliknila je mamica neprijetno presenečena, „kdo je iskal, kaj je iskal, kje je iskal? To je grozno!“

„Le pomiri se mamica,“ vskliknila je Minka naivno. „Vso me je preiskal in pretipal Albert toda mojih las se ni dotaknil, kajti to bi mu tudi ne dovolila, ker ni lepo, a ravno v lase se mi je zapletla kobilica.“

Moderna snubitev.

Snubec (bogat gospodični): „Gospica, jaz vas neizrekljivo ljubim — ali smem govoriti s svojimi — upniki?“

Utrink.

Najgrenkejša v življenju zakonskega moža so največkrat najslajše skrivnosti njegove žene.

Izgovoriti pustiti.

— „Oprostite, gospodična, oni le gospod prosi — — —“

= „Recite mu, da nocoj ne utegnem, ker imam z drugim gospodom tu sestanek.“

— „Ne, ne gospica: oni le gospod prosi samo, da bi mu za trenotek prepustili — „Ježa“, ker bi ga rad čital.“

Preračunjeno.

„Frida, odkar te zdravi mladi dr. L., si se že imenitno popravila. Jaz se bom tudi njega v bolezni poslužila.“

„Dobro, toda prosim te, ne prej, da bo z menoj — gotov!“

PAR DOGODKOV IZ ŽIVLJENJA PESNIKOVAČA IRONA.

I. Kako jo pesnikovač navdušen naravnih sil vpraševal vihar, ki je planil pred njega o njegovi — bolesi.

Prišel veter od morja,
sabo nosil sto je boli.
Pa besnel je kot burja,
še nikdar tako, nikoli
Pa sem mislil „Kaj mu je?“
Pa je odgovoril tole ;
„Tam za plotom se vsekuje
Krašovec med prste gole.
Nič me on ne čuje
svojo pot je dobre volje
trdo stopa, popotuje
sabo goni težke vole.
Ko sem ga ošinil huje
pa je kihnil v me čez vole.

II. Kako je pesnikovač iskal srca devojke v črni noči.

Vse molči, — on trdo stopa
monotono, — trdo stopa,
hrepeni, — od boli stoka
ter živo in v dlan se joka.
Pa je srečal tam ženico
vso je suho, trhlo d'vico.
Pa je rekel v sladkem zvočju,
(Zadnjo je poskusil srečo)
„Solnce ti poglej v obočju
za te imam ljubezen večjo“.
Pa se ona je odzvala,
„Nič ne boj se za svoj žep
tudi če si samec lep
ker sem 50 že stara? — !“

III. Nekaj o njegovih mislih in o njegovem svetovnem naziranju.

Pa je mislil, da njega je duša
že ljubezni zvezd pijana,
pa je le njegova goba pjana
noč celo krokala pri Jaki Smuša.
Mislil je, da je življenja sit,
da žolč sovraštva do ljudij je spit.
Pa je padel čez kanton obcestni,
da mu je polom izvil izdih bolesteri
in takrat se mu je žolc izlil
in po cesti brizgnil, se razkropil,
pa zakaj, ker mu nikdo ni šel na pomagaje,
da mu postavo on pobere, ker se maje.
Tako je drugič si zaslug občinstva žel,
da si je srajco, čelo vse spotil in zraven krel.
Pa se je drugič klanjal z odra vsem občinstvu,
ki je zgrnilo slavo nanj, bil je ponižen,
Globok poklon še enkrat je zajel z glavo,
da so lasje se vžgali v lučko šepetavčevo
in zasmrdelo je po vsem gledišču,
da vsak pobral kopita, šilo je v hitrišču.
Na plesnih vajah se je plesat učil,
Pa je s petâ žebliji polenico vso zbil,
da mu je zagrozil nek Nemec „Wanzherr“
„Trottel! bist noch tolpriger wie Tanzbär“.
In drugič se je drsal tam na ledu
po frajlah dražestnem, prelestnem hodil sledu,
Pred mično, tenko devo se je zvrnil kot kanon
Pa krel je zarudelo devo: „Ne reče „hopla“, ne pardon“.

IV. Še en mal dogodek.

Nekje je čital: „Živeti od dedov se uči! Pa se mu je zazdelo vse
„v cunjastih listih modernizma“, ničevu, pusto in prazno.

Pa je knjig opustil branje,
nič več maral on ni zanje.
On je poln sladkih obetov
tel se včit modrosti dedov.
Stokrat je prebral zápiske
svojih dedov, dnevne listke.
Več se mu slavnega ni zdelo,
ker vse trhlo je, ovelo.
Pa mu šinila je v pamet
misel rožna, kakor žamet,
„Ah zato je vse cvelo,
ker že vse je odcvetelo.
In zato je vse trhlo,
ker je vse že zdavnaj blo.

V. Kako je poslal prvo svojo novelo v neki mesečnik?

Poln skrivnostnih besed,
čutstva poln sladkega,
sujeta ne lahkega
roman izdal je v svet.
Visokih fraz, aristokratskih
sentenc je lastnih (!) in od vratskih
je suhih pljunkov bila pisana
novela, v papir bel vsa resnica tiskana.
In slog njegov
Je padal z grešnega modernega stoletja bleska
v resnice rov,
ponižnega, nevarajočega in brez obeska,
ko v roke je dobil urednik
več pol obsegajoče spisane letake.
Zamenjal liste si enake je nevednik
in zraven sam naredil je napake.
Pa je šinila brošura v svet
Nihče teh svečanih ni umel besed.
„Ta se je povzdignil nadse, šlo je z ust do ust,“
zraven se je vil na ustnah nasmeh pust.
Recenzentom vsem je v grlu zastajalo,
njih želodec sploh prebavljaj ni neologij,
zraven se jim je s srca smejalo
tem korakom blestnih utopij.
In Iron? — obupa svest
je v tiho noč potožit šel bolešt
trudnega srca. Kot pesimist
Ljudi je klet! Anathema sit.

Medicınca pisava.

- „Kam pa tako hitiš, Slavka?“
- „V lekarno!“
- „Kaj je pri vas kdo bolan?“
- „Kaj še? Ljubček, ki na Dnnaju medicino študira, mi je pisal, pa grem lekarnarja prositi, da mi bo pismo prečital.“

Dober izgovor.

Gospod: „Oho; včeraj ste prišli k meni po bergljah in ste me prosili podpore. Vaša hromost me je tako ganila, da sem vam dal res izdatno podporo, danes vas pa vidim tu popolnoma zdravega in brez bergelj pohajkovati. Kako je to?“

B e r a č: „Tisočkrat hvala, gospod! Vaša velikodušna podpora je bila tako izdatna, da mi je res pomagala zopet na noge.“

Grenko.

A: „Ali zna vaša soproga igrati klavir?“

B (vzdihne): „Ne, toda igra vseeno.“

Vedno enak.

Snubec: „Gospod profesor, prosim vas za roko vaše hčerke.“

Profesor (zamišljen): „Kaj pa nameravate z njeno roko?“

USODA.

Prvi vtiski, ki jih človek vsprejme v življenju, merodajni so navadno za vse bodoče življenje. Marsikedar je usoda odvisna od ulice, v kateri se človek rodi, ali od dovilje, ki ga je dovilja. Pri mojih znankah pa sem opazil, da je nanje odločno uplival poklic očetov. Mici je bila na primer hči lekarnarja. Komaj se je nekoliko razvila, hodila je že sama po polji ter nabirala korenine. Posluževala se je raznih receptov, po katerih je omamljala moške; skratka: bila je z vsemi „žavbami“ namazana.

Anica je bila hči nekega jermenarja. To dekle je znalo že zgodaj brzdati moške na vajetih.

Fanči je bila hči pleskarja in je znala moške tako namazati, da malo katera; seveda se je pri tem tudi nje same večkrat prijel kak madež.

Dorica pa je bila gostilničarjeva hči. Z desetimi leti je znala že izborno skubiti kokoši, z osemnajstimi pa je skubila moške, da je bilo strah tudi mene je oskubila tako, da bom pomnil vse življenje.

Zafrkacija.

Roza: „Pred menoj je že marsikateri moški klečal.“

Dora: „Že verujem, saj si pustiš skoraj vsak mesec nove čevlje umeriti.“

Skrajno sredstvo.

Minka: „Janko bi me takoj zapustil, ko bi zapazil, da mu nisem zvesta.“

Lenčika: „Ostani mu toraj zvesta. V takem položaju se mora človek posluževati tudi najskrajnejših sredstev.“

Obzirni lopov.

Trgovca (zasledivši svojega učenca pri tatvini): „Kako se moreš tako izpozabiti, da kradeš! Ali prav nič ne pomisliš na svojo staro mater?“

Vajenec: „Seveda; saj zanjo ravno kradem.“

Izhod.

— „Gospod poročnik, dostojna ženska ne vsprejema nikdar lehkoživcev v svojem stanovanju!“

— „Razumljivo, toda, milostiva, saj imam jaz tudi primerno stanovanje.“

Presenečenje.

A: „Dovolite, da vam predstavim svojo sestro.“

B: „Oho, potem sva pa midva brata, ker lansko leto je bila ta gospodična — moja sestra.“

Preteči konkurz.

„Ljubi mož, predno se podam v letovišče, moraš mi nabaviti še dve svilnati okleki. Koliko te pa utegne to stati?“

„Morebiti kaka — dva meseca zapora.“

Zafrkacija.

— „Jaz pišem vedno le pod psevdonomimom,“

= „Kaj, tako obzirni ste napram svoji rodbini? To je lepo!“

Nemogoče.

Mati: „Sramota. Šestnajst let si šele stara, Ivanka, pa se že z moškimi pajdašiš! Ali si mene kedaj videla, da bi se v tvojih letih tako daleč izpozabila?“

Rivalinje.

Ana: „Ti si mi mojega zaročenca prevzela.“

Pe pa: „Čudno, da si pri tolikem številu svojih zaročencev to tako naglo zapazila.“

Iz zdravniške prakse.

Gospa: „Hvala lepa, gospod doktor, moj soprog je docela ozdravljen. Mene toraj ni treba več obiskavati.“

Utrink.

Gospa in gospodična se razlikujeta največkrat samo — po poročnem prstanu.

Komedija.

Jelica: „Danes se moram tako nalepotičiti, da bom bleda, ker pride moj ženin po slovo.“

Rosana: „Jaz se moram pa rdeče, ker pride moj ženin pome.“

Na sodniji.

Sodnik: „Vi toraj priznate, da ste izvršili tatvino s svojim sinom?“

Zatoženec: „Priznavam.“

Sodnik: „In kje je sedaj denar, ki sta ga ukradla?“

Zatoženec: „Moj sin ga je izgubil.“

Sodnik: „To je tako neumen izgovor, da ga sami menda ne verjamete.“

Zatoženec: „Gospod sodnik; ako moj sin reče, da ga je izgubil, mu to tudi verjamem, kajti moj sin je pošten in ne laže.“

Pogoj.

On: „Gospodična, ljubim vas neskončno in ljubil vas bom večno.

Ona: „Ali tudi po poroki?“

On: „Gotovo, ako si bodeste izbrali primerne — soproga.“